WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 19 marca 2009 r.*

W sprawie C-256/07

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) postanowieniem z dnia 16 maja 2007 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 31 maja 2007 r., w postępowaniu

Mitsui & Co. Deutschland GmbH

przeciwko

Hauptzollamt Düsseldorf,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, K. Schiemann, J. Makarczyk, P. Kūris (sprawozdawca) i C. Toader, sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: J. Mazák,
sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 czerwca 2008 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Mitsui & Co. Deutschland GmbH przez H. Nehma, Rechtsanwalt,

— w imieniu rządu niemieckiego przez M. Lummę oraz C. Schulze-Bahr, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez S. Schønberga oraz F. Hoffmeistra, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 21 października 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy po pierwsze wykładni art. 29 ust. 1 i 3 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1, zwany dalej „kodeksem celnym"), jak również art. 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (Dz.U. L 253, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 444/2002 z dnia 11 marca 2002 r. (Dz.U. L 68, s. 11) (zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym"). Po drugie wniosek dotyczy ważności art. 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego.

2 Wniosek ten został złożony przez Finanzgericht Düsseldorf w ramach sporu między Mitsui & Co. Deutschland GmbH (zwaną dalej „Mitsui") a Hauptzollamt Düsseldorf (naczelnym urzędem celnym w Düsseldorfie, zwanym dalej „Hauptzollamt"), dotyczącego wniosku o zwrot należności celnych.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Artykuł 29 kodeksu celnego:

„1. Wartością celną przywożonych towarów jest wartość transakcyjna, to znaczy cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, wtedy gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty, ustalana, o ile jest to konieczne, na podstawie art. 32 i 33, pod warunkiem że:

a) nie istnieją ograniczenia w dysponowaniu lub użytkowaniu towarów przez kupującego inne niż ograniczenia, które:

— są nakładane lub wymagane przez prawo bądź przez władze publiczne we Wspólnocie,

— ograniczają obszar geograficzny, na którym towary mogą być odsprzedane,

lub

— nie mają istotnego wpływu na wartość towarów;

b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość, w odniesieniu do towarów, dla których ustalana jest wartość celna, nie może zostać ustalona;

c) jakakolwiek część dochodu z odsprzedaży, dyspozycji lub późniejszego użytkowania towarów przez nabywcę nie przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu, chyba że zgodnie z art. 32 może zostać dokonana odpowiednia korekta, i

d) kupujący i sprzedawca nie są ze sobą powiązani lub też, w przypadkach gdy są powiązani, wartość transakcyjna może, zgodnie z ust. 2, być zaakceptowana na potrzeby celne.

[…]

3. a) Ceną faktycznie zapłaconą lub należną jest całkowita kwota płatności dokonana lub mająca zostać dokonana przez kupującego wobec lub na korzyść sprzedającego za przywożone towary i obejmująca wszystkie płatności dokonane lub mające być dokonane jako warunek sprzedaży przywożonych towarów przez kupującego sprzedającemu lub przez kupującego osobie trzeciej celem spełnienia zobowiązań sprzedającego. Płatność niekoniecznie musi zostać dokonana w formie przelewu pieniężnego. Płatność może być dokonana za pomocą akredytyw lub zbywalnych instrumentów płatniczych i może zostać dokonana bezpośrednio lub pośrednio.

[…]”.

4 Artykuł 67 kodeksu celnego stanowi:

„Jeżeli szczególne przepisy nie stanowią inaczej, datą, którą należy uwzględniać przy stosowaniu wszelkich przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary, jest data przyjęcia zgłoszenia przez organy celne”.

5 Artykuł 236 kodeksu celnego stanowi:

„1. Należności celne przywozowe lub wywozowe podlegają zwrotowi, gdy okaże się, że w chwili uiszczenia kwota tych należności nie była prawnie należna lub że kwota ta została zaksięgowana niezgodnie z art. 220 ust. 2.

[…]

2. Należności celne przywozowe lub wywozowe są zwracane lub umarzane po złożeniu wniosku przed upływem trzech lat, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach. Wniosek należy złożyć we właściwym urzędzie celnym.

Termin ten może zostać przedłużony, jeżeli osoba zainteresowana udowodni, iż ze względu na nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej nie mogła złożyć wniosku w terminie.

Organy celne dokonują zwrotu lub umorzenia z urzędu, gdy same przed upływem tego terminu stwierdzą, że zaistniała jedna z okoliczności określonych w ust. 1 akapit pierwszy i drugi".

6 Motywy piąty i szósty rozporządzenia nr 444/2002 stanowią:

„(5) Po dopuszczeniu do swobodnego obrotu cena uzgodniona między nabywcą i sprzedawcą może w niektórych przypadkach podlegać zmianom mającym na celu uwzględnienie wad towarów.

(6) W konsekwencji obowiązujące przepisy powinny wyraźnie zezwalać na to, aby wartość transakcyjna na mocy art. 29 [kodeksu celnego] uwzględniała te szczególne okoliczności wraz z właściwymi zabezpieczeniami i z zastrzeżeniem zastosowania rozsądnego terminu".

7 Rozporządzenie nr 444/2002, które weszło w życie w dniu 19 marca 2002 r., nadało art. 145 rozporządzenia wykonawczego nowe brzmienie.

8 Zmieniony art. 145 ust. 2 i 3 stanowi:

„2. Po dopuszczeniu towarów do swobodnego obrotu dostosowanie przez sprzedającego na korzyść nabywcy ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za towary może zostać wzięte pod uwagę przy określaniu wartości celnej zgodnie z art. 29 [kodeksu celnego], jeżeli zostanie udowodnione w sposób przekonujący dla organów celnych, że:

a) w czasie określonym w art. 67 [kodeksu celnego] towary były wadliwe;

b) sprzedający dokonał dostosowania, wypełniając zobowiązanie gwarancyjne przewidziane w umowie sprzedaży, zawartej przed dopuszczeniem towarów do swobodnego obrotu;

c) wadliwy stan towarów nie został wcześniej uwzględniony w odnośnej umowie sprzedaży.

3. Cena faktycznie zapłacona bądź należna za towary, dostosowana zgodnie z ust. 2, może zostać uwzględniona jedynie wówczas, gdy dostosowania dokonano w okresie 12 miesięcy od daty przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie towarów do swobodnego obrotu".

Uregulowania krajowe

9 Księga druga niemieckiego kodeksu cywilnego (Bürgerliches Gesetzbuch, zwanego dalej „BGB") dotyczy prawa zobowiązań. Dział VIII tytuł I zawiera przepisy regulujące umowę sprzedaży.

10 W razie wady rzeczy zgodnie z art. 437 BGB kupującemu przysługują następujące prawa:

„Jeżeli rzecz jest wadliwa, kupujący może, o ile spełnione są warunki określone w poniższych przepisach i o ile inne przepisy nie stanowią inaczej:

1. żądać późniejszego spełnienia świadczenia zgodnie z art. 439;

2. odstąpić od umowy […] lub żądać obniżenia ceny sprzedaży zgodnie z art. 441;

3. żądać odszkodowania […] lub zwrotu poniesionych kosztów […]".

11 Jeżeli kupujący zdecyduje się na żądanie późniejszego spełnienia świadczenia, art. 439 ust. 1 BGB przyznaje mu następujące prawa:

„W ramach późniejszego spełnienia świadczenia kupujący może żądać, wedle swojego wyboru, usunięcia wady albo dostarczenia rzeczy wolnej od wad".

12 Jeżeli kupujący zdecyduje się na żądanie obniżenia ceny sprzedaży, art. 441 BGB stanowi:

„1. Zamiast odstąpić od umowy kupujący może żądać obniżenia ceny sprzedaży, składając odpowiednie oświadczenie sprzedawcy. […]

[…]

3. W razie obniżenia ceny sprzedaży, obniżenie powinno nastąpić w takim stosunku, w jakim w chwili zawarcia umowy wartość rzeczy wolnej od wad pozostawała do jej rzeczywistej wartości. Kwota obniżenia powinna w razie potrzeby zostać określona szacunkowo".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

13 Według sądu krajowego, Mitsui dokonuje przywozu z Japonii nowych samochodów marki Subaru, sprzedawanych w Unii Europejskiej za pośrednictwem dealerów. Sprzedawca będący jednocześnie producentem udziela na te samochody trzyletniej gwarancji w przypadku wady technicznej lub innej usterki. W ramach tej gwarancji sprzedawca będący jednocześnie producentem zwraca Mitsui koszty, które poniosła wobec osób trzecich w ramach świadczeń gwarancyjnych, w szczególności wynikające z wykonywania takich świadczeń przez dealerów ze względu na wadę towaru. Na koniec każdego miesiąca Mitsui informuje sprzedawcę będącego jednocześnie producentem o wykonanych świadczeniach gwarancyjnych, a w następnym miesiącu otrzymuje fakturę korygującą.

14 W dniu 13 czerwca 2003 r. Mitsui wystąpiła o zwrot należności celnych z tytułu świadczeń gwarancyjnych dotyczących pojazdów, które zostały dopuszczone do swobodnego obrotu w lipcu 2000 r.

15 Decyzją z dnia 27 maja 2004 r. Hauptzollamt udzielił Mitsui zwrotu obliczonego od świadczeń gwarancyjnych, na które wystawiła ona rachunki sprzedawcy będącemu jednocześnie producentem do lutego 2002 r., natomiast wniosek o zwrot z tytułu świadczeń gwarancyjnych, które miały miejsce od marca 2002 r. do czerwca 2003 r., został odrzucony.

16 Hauptzollamt wskazał w tym względzie, że zgodnie z art. 145 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego koszty gwarancji można uznać za koszty obniżające wartość celną wyłącznie wtedy, gdy cena przywiezionych towarów została dostosowana w terminie dwunastu miesięcy od chwili dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu. Jego zdaniem przepis ten należy również stosować do operacji odprawy celnej przeprowadzonych przed wejściem w życie, w dniu 19 marca 2002 r., rozporządzenia nr 444/2002. W odniesieniu do towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu w lipcu 2000 r. mogły zostać uwzględnione jedynie dostosowania cen dokonane najpóźniej w lutym 2002 r.

17 Mitsui odwołała się od tej decyzji. Podniosła, że art. 145 rozporządzenia wykonawczego nie ma zastosowania do jej wniosku o zwrot, ponieważ w przypadku gwarancji chodzi nie o retrospektywne dostosowanie ceny w rozumieniu tego przepisu, lecz o ustalenie kwoty umownego zobowiązania gwarancyjnego. Ponadto przepis ten, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 444/2002, nie mógł mieć zastosowania do towarów, których przywóz i dopuszczenie do swobodnego obrotu nastąpiły przed dniem 19 marca 2002 r., tj. zanim rozporządzenie nr 444/2002 weszło w życie. Prawo wspólnotowe, zdaniem Mitsui, zawiera bowiem ogólny zakaz działania aktów prawa wspólnotowego wstecz, który ma właśnie zastosowanie do przepisów materialnych, takich jak art. 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego.

18 Ponieważ Finanzgericht Düsseldorf żywił wątpliwości w zakresie wykładni art. 29 kodeksu celnego oraz wykładni i ważności art. 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego, postanowił zawiesić postępowanie i wystąpić do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy płatności uiszczone przez sprzedającego będącego jednocześnie producentem na rzecz kupującego w ramach umowy gwarancji, które pokrywają koszty napraw dokonanych przez kupującego na żądanie jego klientów [dealerów], zmniejszają wartość celną zgodnie z art. 29 ust. 1 i ust. 3 lit. a) kodeksu celnego, która została zgłoszona na podstawie ceny uzgodnionej między sprzedającym będącym jednocześnie producentem a kupującym?

2) Czy wskazane w pytaniu pierwszym płatności dokonywane przez sprzedającego będącego jednocześnie producentem na rzecz kupującego w celu zrefundowania kosztów poniesionych tytułem gwarancji stanowią dostosowanie wartości transakcyjnej zgodnie z art. 145 ust. 2 rozporządzenia [wykonawczego]?

3) Jeżeli na pytanie pierwsze lub na pytanie drugie zostałaby udzielona odpowiedź twierdząca, to czy art. 145 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia [wykonawczego] ma

zastosowanie do przywozów, w przypadku których zgłoszenia celne zostały przyjęte przed wejściem w życie rozporządzenia nr 444/2002?

4) Jeżeli na pytanie trzecie zostałaby udzielona odpowiedź twierdząca, to czy art. 145 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia [wykonawczego] jest ważny?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytań pierwszego i drugiego

19 Poprzez dwa pierwsze pytania, które należy rozpatrywać łącznie, sąd krajowy pragnie się w istocie dowiedzieć, czy art. 29 ust. 1 i 3 lit. a) kodeksu celnego oraz art. 145 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego należy interpretować w ten sposób, że w razie gdy wady towarów ujawnione po dopuszczeniu tych towarów do swobodnego obrotu, lecz co do których wykazano, że istniały one przedtem, powodują, zgodnie z umownym zobowiązaniem gwarancyjnym, zwrot w późniejszym czasie, którego dokonuje sprzedawca będący jednocześnie producentem na rzecz kupującego, odpowiadający kosztom napraw, za które rachunki wystawili mu dealerzy, tego rodzaju zwrot może powodować obniżenie wartości transakcyjnej tych towarów i w konsekwencji ich wartości celnej, która została zadeklarowana na podstawie ceny uzgodnionej pierwotnie między sprzedawcą będącym jednocześnie producentem a kupującym.

20 Aby udzielić odpowiedzi na te pytania, należy przypomnieć przede wszystkim, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, iż uregulowania wspólnotowe dotyczące obliczania wartości celnej mają na celu ustanowienie sprawiedliwego, jednolitego i bezstronnego systemu, wykluczającego stosowanie arbitralnych lub fikcyjnych wartości celnych (wyroki z dnia 6 czerwca 1990 r. w sprawie C-11/89 Unifert, Rec. s. I-2275, pkt 35 i z dnia 19 października 2000 r. w sprawie C-15/99 Sommer, Rec. s. I-8989, pkt 25). Wartość celna musi zatem odzwierciedlać faktyczną wartość

ekonomiczną przywożonego towaru i w związku z tym uwzględniać wszystkie elementy tego towaru, które przedstawiają wartość ekonomiczną (zob. wyrok z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie C-306/04 Compaq Computer International Corporation, Zb.Orz. s. I-10991, pkt 30).

21 Jak wynika z ustaleń poczynionych przez sąd krajowy, japoński sprzedawca będący jednocześnie producentem sprzedawał Mitsui nowe pojazdy. Deklarowana wartość celna przywożonych towarów odpowiadała, w sprawie przed sądem krajowym, cenie uzgodnionej pierwotnie między sprzedawcą będącym jednocześnie producentem a Mitsui. Sprzedawca będący jednocześnie producentem, który udzielił trzyletniej gwarancji w razie wad technicznych lub innych usterek sprzedawanych przez siebie nowych pojazdów, musiał następnie zwracać Mitsui koszty poniesione przez nią ewentualnie wobec osób trzecich w ramach tej gwarancji.

22 Jeśli po dokonaniu przywozu pojazdu okaże się, że był on wadliwy w chwili przywozu, jego rzeczywista wartość gospodarcza jest, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 21 opinii, niższa od wartości transakcyjnej zadeklarowanej w chwili dopuszczenia do swobodnego obrotu.

23 Faktem jest, że art. 29 ust. 1 i 3 kodeksu celnego nie określa, jak należy postępować w przypadku późniejszych dostosowań wartości transakcyjnej, która stanowi podstawę obliczenia wartości celnej.

24 Jednakże faktycznie zapłacona lub należna cena jest daną, która powinna w razie potrzeby być przedmiotem dostosowania, jeżeli operacja taka jest niezbędna w celu uniknięcia ustalenia arbitralnej lub fikcyjnej wartości celnej (zob. podobnie wyrok z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie 183/85 Repenning, Rec. s. 1873, pkt 16).

25 Trybunał orzekł już w szczególności, że należy przyznać, iż w razie gdy towar, którego wartość podlega ustaleniu, wolny od wad w chwili zakupu, został uszkodzony przed dopuszczeniem go do swobodnego obrotu, cena faktycznie zapłacona lub należna

powinna ulec obniżeniu proporcjonalnie do odniesionej szkody, o ile zachodzi przypadek niedającego się przewidzieć obniżenia wartości handlowej towaru (zob. ww. wyroki: w sprawie Repenning, pkt 18 i Unifert, pkt 35).

26 Podobnie, w sprawie przed sądem krajowym należy przyznać, że cena faktycznie zapłacona lub należna może być przedmiotem obniżenia proporcjonalnego do zmniejszenia się wartości handlowej towarów ze względu na ukrytą wadę, co do której zostanie wykazane, że istniała, zanim zostały one dopuszczone do swobodnego obrotu, i która spowodowała późniejszy zwrot na mocy umownego zobowiązania gwarancyjnego, i że następnie może to spowodować obniżenie wartości celnej towarów.

27 Jak wynika z brzmienia motywów piątego i szóstego rozporządzenia nr 444/2002, art. 145 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego wskazał w tym zakresie rozwiązanie, zasygnalizowane już w samym art. 29 kodeksu celnego. Artykuł 145 ust. 2 określa warunki, pod którymi dostosowanie przez sprzedawcę na korzyść kupującego ceny faktycznie zapłaconej za towary dopuszczone do swobodnego obrotu może zostać wzięte pod uwagę przy określaniu wartości celnej. Są to trzy warunki łączne. Są one spełnione, jeżeli można wykazać, że w chwili przyjęcia zgłoszenia przez organy celne towary były wadliwe, że sprzedający dokonał dostosowania, wypełniając zobowiązanie gwarancyjne przewidziane w umowie sprzedaży, zawartej przed dopuszczeniem towarów do swobodnego obrotu, i że wadliwy stan towarów nie został wcześniej uwzględniony w umowie sprzedaży.

28 Podobnie, kwoty zapłacone przez sprzedawcę na rzecz kupującego z tytułu umowy gwarancyjnej, zgodnie z którą kupującemu zwracane są koszty napraw przedstawione na rachunkach przez jego nabywców, stanowią „dostosowanie" ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, skoro wyrażenie „dostosowanie ceny", użyte w art. 145 rozporządzenia wykonawczego, obejmuje swoim zakresem różne przypadki, wśród których znajduje się obniżenie faktycznie zapłaconej lub należnej ceny.

29 Wynika z tego, że na dwa pierwsze pytania należy odpowiedzieć w ten sposób, że art. 29 ust. 1 i 3 lit. a) kodeksu celnego oraz art. 145 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego należy interpretować w ten sposób, że w razie gdy wady towarów ujawnione po dopuszczeniu tych towarów do swobodnego obrotu, lecz co do których wykazano, że istniały one przedtem, powodują, zgodnie z umownym zobowiązaniem gwarancyjnym, zwrot w późniejszym czasie, którego dokonuje sprzedawca będący jednocześnie producentem na rzecz kupującego, odpowiadający kosztom napraw przedstawionych na rachunkach wystawionych mu przez jego dealerów, tego rodzaju zwrot może powodować obniżenie wartości transakcyjnej tych towarów i w konsekwencji ich wartości celnej, która została zadeklarowana na podstawie ceny uzgodnionej pierwotnie między sprzedawcą będącym jednocześnie producentem a kupującym.

W przedmiocie pytania trzeciego

30 W trzecim pytaniu sąd krajowy pragnie uzyskać od Trybunału odpowiedź, czy art. 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego ma zastosowanie do przywozów, w przypadku których zgłoszenia celne zostały przyjęte przed dniem 19 marca 2002 r., w którym weszło w życie rozporządzenie nr 444/2002 zmieniające wskazany art. 145.

31 W tym zakresie należy przypomnieć, że zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasada pewności prawa stanowią część wspólnotowego porządku prawnego. Z tego względu muszą być przestrzegane przez instytucje wspólnotowe (zob. w szczególności wyrok z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawie C-376/02 „Goed Wonen", Zb.Orz. s. I-3445, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 O ile jest ogólną regułą, że zasada pewności prawa sprzeciwia się temu, by temporalny zakres obowiązywania aktu wspólnotowego rozpoczynał się przed jego publikacją, to jednak może tak być na zasadzie wyjątku, gdy wymaga tego cel interesu ogólnego i gdy odbywa się to z należytym poszanowaniem uzasadnionych oczekiwań zainteresowanych (zob. w szczególności ww. wyrok w sprawie „Goed Wonen", pkt 33), a także gdy

z brzmienia, celu lub systematyki właściwych regulacji wspólnotowych wynika jasno, że należy im przypisać taki skutek (zob. podobnie wyrok z dnia 9 marca 2006 r. w sprawie C-293/04 Beemsterboer Coldstore Services, Zb.Orz. s. I-2263, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 Tymczasem ani brzmienie przepisów lub motywów rozporządzenia nr 444/2002, ani dokumentacja prac przygotowawczych do tego aktu nie zawierają żadnej wskazówki, ażeby należało przypisać art. 145 rozporządzenia wykonawczego taki wsteczny skutek.

34 Wręcz przeciwnie, ze sprawozdania komitetu ds. kodeksu celnego (sekcja ds. wartości celnej) (streszczenie wniosków z posiedzenia w dniu 26 października 2001 r.; TAXUD/906.2001, EN, s. 3) wynika, że ten „przepis […] nie przewidywał zastosowania z mocą wsteczną i że włączenie takiego zastosowania nie było przewidziane, chyba że komitet wyraźnie wyrazi takie życzenie". Jednakże tak się nie stało.

35 W każdym razie, jak wynika z pkt 31 i 32 niniejszego wyroku, skutki przypisywane danemu przepisowi prawa wspólnotowego nie mogą podważać podstawowych zasad Wspólnoty, w szczególności zaś zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

36 Tymczasem, choć art. 145 rozporządzenia wykonawczego zmierza do wzmocnienia pewności prawa, ponieważ wyraźnie określa ramy uwzględnienia dostosowania ceny towarów, gdy są one wadliwe w chwili ich przywozu, jego stosowanie, takie jak w sprawie przed sądem krajowym, skutkowałoby jednak naruszeniem uzasadnionych oczekiwań niemieckich podmiotów gospodarczych, ponieważ, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 50 opinii, niemieckie organy celne stosowały ogólny trzyletni termin, przewidziany w art. 236 ust. 2 kodeksu celnego, w przypadku dostosowania wartości transakcyjnej towarów po dokonaniu przywozu w celu określenia wartości celnej towarów z uwagi na ich wadliwość.

37 Co za tym idzie, należy stwierdzić, że art. 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego nie ma zastosowania do sytuacji zaistniałych przed dniem 19 marca 2002 r.

38 Z powyższego wynika, że na trzecie pytanie należy odpowiedzieć w ten sposób, że art. 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego nie ma zastosowania do operacji przywozu, w przypadku których zgłoszenia celne zostały przyjęte przed dniem 19 marca 2002 r.

W przedmiocie pytania czwartego

39 W świetle odpowiedzi udzielonej na trzecie pytanie nie ma potrzeby odpowiadać na pytanie czwarte.

W przedmiocie kosztów

40 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 29 ust. 1 i 3 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, jak również art. 145 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia 2913/92, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 444/2002 z dnia 11 marca 2002 r., należy interpretować w ten sposób, że w razie gdy wady towarów ujawnione po dopuszczeniu tych towarów do swobodnego obrotu, lecz co do których wykazano, że istniały one przedtem, powodują, zgodnie z umownym zobowiązaniem gwarancyjnym, zwrot w późniejszym czasie, którego dokonuje sprzedawca będący jednocześnie producentem na rzecz kupującego, odpowiadający kosztom napraw przedstawionych na rachunkach wystawionych mu przez jego dealerów, tego rodzaju zwrot może powodować obniżenie wartości transakcyjnej tych towarów i w konsekwencji ich wartości celnej, która została zadeklarowana na podstawie ceny uzgodnionej pierwotnie między sprzedawcą będącym jednocześnie producentem a kupującym.**

2) **Artykuł 145 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 2454/93, zmienionego rozporządzeniem nr 444/2002 nie ma zastosowania do operacji przywozu, w przypadku których zgłoszenia celne zostały przyjęte przed dniem 19 marca 2002 r.**

Podpisy